

גם לאיפוק בתמורה להתמקדות באיראן צריך להיות גבול

written by אלי קלוטשטיין | 13.02.2026

נסיעתו של ראש הממשלה בנימין נתניהו לשיחות עם הנשיא דונלד טראמפ בווינגטון עמדה לפני הכול בסימן המתיחות מול איראן והתיאום בין שתי המדינות על מהלכיהן הבאים מול משטר האייתוללות. לצד זאת, ובדומה למפגשים הקודמים ביניהם, גם הפעם איפשר הדיון להתמקד בנושאים אזוריים אחרים ¹ בראש ובראשונה רצועת עזה ולבנון, אך גם סוריה, סיני ועוד.

כשבוע לאחר הפסגה בין שני המנהיגים תתכנס מועצת השלום לראשונה, ב-19 בפברואר. גוף זה הוקם, כזכור, כדי לנהל את הפסקת האש בעזה ולפקח על יישומה, ולאחר מכן לקדם את פירוזה של הרצועה ושיקומה. לא יהיה זה מופרך להניח שיש קשר בין שתי הפגישות: ייתכן מאוד שבשביל לקדם יעדים שונים במאבק מול האיראנים, ישראל הייתה נכונה לוותר על חלק מהמטרות שהציבה לעצמה מול חמאס בעזה. לא פלא, אם כן, שכבר דווח בתקשורת בארה"ב על כך שמנכ"ל המועצה ושליחיו של הנשיא טראמפ מתכוונים להניח לחמאס, לפחות בשלב ראשוני, לשמור את הנשק הקל שברשותו.

ואכן, קשה מאוד לא לשים לב לעובדה שישראל מרסנת את עצמה בעזה ונמנעת מלפגוע במחבלים, כולל כאלה שעשוי להיות לה מודיעין עליהם או שהיא יודעת על חלקם בטבח נגד יישובי העוטף ב-7 באוקטובר. יוצאי הדופן היחידים הם "ניצולי ההזדמנויות" של צה"ל אחרי הפרות של הפסקת האש מצד חמאס, שמאפשרים לו באופן חריג לפגוע באויביו. הנכונות של ישראל לפעול באיפוק כזה עולה במחיר לא פשוט: חמאס ביסס מחדש את שליטתו באזרחי עזה שבצידו המערבי של הקו הצהוב, ומצליח לשקם את מערכי הלחימה וההצטיידות שלו. ייתכן שהאמריקנים ילחצו עלינו לא לפרק אותו לחלוטין מנשקו.

יש מקום להתווכח על השאלה אם מדובר במחיר ראוי, ואם בשביל המלחמה באיראן ראוי "להקריב" את ההישגים הישראליים בעזה ² שהושגו בדמם של רבים מטובי בנינו. יש גם היגיון בסברה שפעולה נחושה נגד טהרן, שאפילו תביא למצב שבו משטר האייתוללות יקרוס או יישאר תלוי על בלימה, תגרור ממילא נזק גם לחמאס ולניסיונותיו לחזור לכוחותיו טרם המלחמה. לכן ניתן להמתין עוד קצת, לראות כיצד יתפתחו הדברים, ובהמשך לחזור לפעולות נחושות יותר במידת הצורך.

אך באותה נשימה, חשוב לשים לב להבדל שבין הקפאת המצב הנוכחי לתקופה מוגבלת ובין ויתור על יעדים ישראליים נחוצים בטווח הארוך. עלינו לשים לב בזהירות מתי האיפוק מול חמאס פוגע באינטרסים הביטחוניים הבסיסיים שלנו. כך למשל, למרות האיפוק, שיקום כתלות

בפירוז צריך להיות תנאי מקדים בסיסי לכל התקדמות ברצועה, תוך הבנה שפירוז אין משמעותו רק מסירת הרקטות אלא הסרת האיום האפשרי של חמאס על ישראל. בוודאי שאסור לנו לקבל דרישה של נסיגה נוספת מהקו הצהוב כל עוד אין אנו משוכנעים שחמאס לא יהווה איום על העוטף. הטבח של 7 באוקטובר נעשה קודם כול באמצעות נשק קל, לא מנהרות ורקטות.

נגזר עלינו

בניגוד לעזה, לבנון יכולה להיראות גם כחלק מהמחירים שנגזרים מהאיפוק שנגזר עלינו. אלא ששם זה סיפור אחר: ככל הנראה עקב התפרצות המחאות בטהרן נדחה לעת-עתה העימות בגבול הצפוני, שכן באוויר כבר רחשו לפני שבועות אחדים רוחות של התחדשות המלחמה נגד חיזבאללה. הציפייה למלחמה שאולי תפרוץ באיראן מעכבת גם את התקדמות התהליכים בזירה זו.

כעת צה"ל חזר לתקוף בלבנון בתדירות גבוהה יותר, וכבר כמה שבועות כמעט בכל יום מחסל מחבלי חיזבאללה ופוגע בתשתיות הארגון. ובכל זאת, ייתכן שיש גם בזירה הלבנונית מקום להמתין לתוצאות של התלקחות עימות אפשרי באיראן. אם חיזבאללה יצטרף אליו, הוא יספק תירוץ לארה"ב ולישראל גם יחד לשתף כוחות ולתקוף אותו.

הטרייד-אוף של לבנון ועזה תמורת איראן עשוי להיות מוצדק, אך גם לו יש גבולות. בתקופה הקרובה ישראל תיבחן ביכולתה להגיע בשיח עם האמריקנים להבנה על הגבולות הללו, ולפעול ביעילות ובחוכמה בתוכם² כדי לשמר את ההישגים שלנו עד כה במלחמה, לקדם את המאבק בארגונים הללו ולנטרל בטווח הארוך את האיום על אזרחי המדינה.

אי אפשר להמתין בטיפול מול איומים של מחבלים שכבר הוכיחו כי הם נכונים לפגוע בנו, בעזה או בלבנון. כאשר יש הזדמנות מבצעית כזו, אל לנו להמתין³ גם אם המחיר הוא פגיעה בסיכויים של הפסקת האש להחזיק מעמד. כל גישה אחרת מחזירה אותנו לימי הקונספציה של ערב המלחמה, וחושפת אותנו לסכנה מחודשת של הירדמות על המשמר. בוודאי שאסור לאפשר לחמאס לשמור על נשקו בשום צורה שהיא.

הדברים נכונים, אגב, גם ביחס לזירות אחרות. כל נכונות לויתורים ישראלים מול סוריה בתמורה להתחייבות שתוחלתה לא ברורה יכולה להתברר כהימור מסוכן. כך גם מתן אפשרות לטורקיה לתפוס עוד ועוד מאחזים ודריסת רגל באזור, בין אם בדמשק, בעזה או בסומליה.

התקופה האחרונה התאפיינה בהמתנה להתפתחות אזורית מרכזית, וייתכן שזה משהו שעוד ילווה אותנו זמן מה. בינתיים, ישראל צריכה להגדיר לעצמה מה היעדים שאסור לה לוותר עליהם אפילו במסגרת ההתמקדות באיראן. את העניינים הללו יש ללבן בשיח מתמשך עם בעלי בריתנו בארה"ב, עד שנגיע להסכמה על דרך פעולה בת קיימא בטווח הזמן הקרוב והבינוני, שתקדם את האינטרסים של שתי המדינות גם יחד.

פורסם ב-YNET, בתאריך 13 בפברואר, 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.